
Santa Claus i Catalunya - Pel camí Català

Autor:

Data de publicació: 17-12-2013

In 1097 some Bari sailors, on their return from the East, brought with them the relics of St. Nicholas, Bishop of Mira, for which Roger, Duke of Apulia, built a splendid church; this became the object of great veneration and of innumerable pilgrimages. About this time Urban II, being in Apulia, went to Bari to venerate the relics of the holy wonder-worker and to consecrate the basilica.

" El 1097 alguns mariners de Bari, van anar a l'Orient mitjà (Anatòlia), i van portar amb ells les relíquies de Sant Nicolau, bisbe de Mira, per a les quals Roger, duc d'Apulia, va fer construir una esplèndida església, i es va convertir en objecte de gran veneració i d'innombrables peregrinacions. En aquesta època, Urbà II, que es trobava a l'Apulia, es dirigí a Bari per venerar les relíquies del sant meravellós i consagrar la basílica . "

El Regne de Nàpols (on pertany l'Apulia) fou conquerit pel rei Alfons V d'Aragó el 1442 (que va navegar des de Barcelona amb una flota de centenars de cavalls catalans, dins les galeres). Nàpols havia estat separat de Sicília des de les Vespres sicilians de 1282. A la mort del rei Alfons el 1458, el regne es va dividir entre el seu germà Joan II d'Aragó, que va mantenir Sicília i el seu fill bastard Ferrante, que va esdevenir Rei de Nàpols definitivament el 16 d'agost de 1458. L'any 1506, el rei Ferran II d'Aragó , fill de Joan II, va conquerir Nàpols un altre cop i va reunificar els dos regnes sota l'autoritat catalana.

Després que els "Països Baixos" s'unissin a Nàpols i Catalunya sota Charles V, la devoció a "Sant Nicolau de Bari" (Saint Niklaus, Santa Klaus), per portar regals als nens per Nadal, va anar en augment en aquells i altres països del nord d'Europa... amb la tradició que deia que venia de les Espanyes ... més endavant la tradició va canviar el seu origen cap al Pol Nord ...

Conferències meves...només cal fer la cerca a youtube: manel+capdevila

https://www.youtube.com/results?search_query=manel+capdevila

"..In 1097 some Bari sailors, on their return from the East, brought with them the relics of St. Nicholas, Bishop of Mira, for which Roger, Duke of Apulia, built a splendid church; this became the object of great veneration and of innumerable pilgrimages. About this time Urban II, being in Apulia, went to Bari to venerate the relics of the holy wonder-worker and to consecrate the basilica.."

The Kingdom of Naples (where the Apulia belongs), was conquered by King Alfonso V of Aragon in 1442 (who sailed from Barcelona with a fleet of hundreds of catalan horses). Naples had been separated From Sicily since the Sicilian Vespers of 1282. At the death of King Alfonso in 1458, the kingdom became divided between his brother John II of Aragon, who kept Sicily, and his bastard son Ferdinand, who became King of Naples the 16th of august of 1458. The year 1506, King Ferdinand II of Aragon, son of John II, conquered Naples and reunified the two kingdoms under the catalan authority.

After the "Low countries" become united with Naples and Catalonia under Charles V, the devotion to "Saint Nicola di Bari" (Saint Niklaus, Santa Klaus), for bringing presents to the kids, has increased in those countries.. with the tradition saying he was coming from Spain.. later on the tradition has switched his origin to the North Pole...

EL CAMÍ CATALÀ.. DE GÈNOVA A GANT

Contràriament al que diu el seu seu nom, les Espanyes no van ser les descobridores ni les primeres en emprar el camí dels espanyols, tots els trams de la ruta eren perfectament coneguts. Tal com ja ho havia fet Annibal amb els seus elefants 1500 anys abans, els comerciants feien servir regularment les parts del camí que uneix França i Itàlia a través dels Alps, per al comerç de mercaderies entre ambdós països.

El que van fer els enginyers de Felip I de Catalunya el 1565, va ser replantejar-lo com un conjunt unitari de punta a punta, alguns dels seus trams van ser redissenyats i ampliat, fent-ne un traçat amb caràcter militar per als futurs usuaris. Tot això passava en el moment en que el rei de les Espanyes tenia necessitat de transportar tropes als Països Baixos, motiu que el va empènyer a aprofitar el pas per territoris propis, afegint-hi algun territori neutral.[3]. Per aquest fet, s'ha donat als comandaments dels terços de Flandes, el mèrit del disseny global d'aquest camí, que cal recordar començava a dos ports catalans: Barcelona d'on sortien els "Terços de Flandes" i Nàpols (amb els "Terços de Nàpols").

Durant el recorregut global per anar des de Milà fins als Països Baixos per terra (que ja s'emprava durant el regnat de Carles V), els viatgers del segle XVI havien de superar molts obstacles, tals com coronar passos muntanyencs elevats, travessar grans rius, boscos frondosos, i camins plens de delinqüents. Per tant, calia trobar una ruta que contornés tots aquests obstacles, per un lloc segur i fàcil de viatjar-hi. El camí dels espanyols (de fet Camí català) va demostrar ser la resposta, amb el següent recorregut a través de territoris propis sota el govern del rei de les Espanyes: Ducat de Milà, Franc Comtat, Borgonya, Luxemburg, territoris al·liats (Savoia) i territoris neutrals (Lorena).

El traçat del camí dels espanyols va ser una gran millora respecte al sistema anterior per traslladar tropes a través d'aquests territoris. Cal dir però que els mapes utilitzats per les expedicions espanyoles només tenien la informació referent a qüestions militars, amb exclusió de qualsevol altre detall. Tanmateix, això va obligar als exèrcits a utilitzar guies i escoltes quan creuaven els terrenys que desconeixien, ja que els seus mapes molt generalistes no servien per guiar-los a través d'ells.[3] En el viatge es feia una mitjana de 12 milles per dia, el 1577 els veterans espanyols tornant dels Països Baixos van caminar 15 milles per dia a causa de la calor, en canvi el 1578, van fer una mitjana de 23 quilòmetres per dia durant un fred mes de febrer.[3]

Per a fins militars, el camí dels espanyols va ser utilitzat per primera vegada pel duc d'Alba el 1567, i l'exèrcit que va passar per darrera vegada ho va fer el 1620.

El camí català.. de Gènova a Flandes (UNH3)

Si no veieu bé premeu un dels links següents:

https://ia601209.us.archive.org/9/items/inh_unh2016/unh3-3-19-mcapdevila.mp4

Your browser does not support the video tag.

PACTE MAQUIAVÈLIC DE FERRAN EL CATÒLIC EL 1493 A BARCELONA PROMETENT MIRAR CAP UN ALTRE COSTAT I DEIXAR QUE CHARLES D'AMBOISE CONQUERÍS LA LLOMBARDIA I NÀPOLS PER ACABAR SENT REI DE NÀPOLS.. CONQUERINT-LO ALS FRANCESOS I NO SER UN AL NO HAVER DE FER UNA GUERRA PARRICIDA CONTRA ELS SEUS COSINS REIS DE NÀPOLS PER ACONSEGUIR-HO

Amb la caiguda de Ruad el 1302, el Regne de Jerusalem va acabar de perdre el que li quedava de les seves possessions a la costa d'Orient mitjà, la seva possessió més propera a Terra Santa va passar a ser Xipre. Enric II de Jerusalem va conservar el títol de rei de Jerusalem fins a la seva mort el 1324, i els seus successors, els reis de Xipre, van continuar reclamant la seva titularitat, fins que Xipre va caure en mans otomanes

Enric IV d'Anglaterra va fer un pelegrinatge a Jerusalem el 1393/4, i després es va comprometre a dirigir una croada per recuperar la ciutat, però ja no va emprendre cap campanya abans de la seva mort el 1413.

Per decisió papal - Jerusalem -> Carles I d'Anjou

Mentre Nàpols va ser un feu papal, els papes acceptaven sovint el títol de rei de Nàpols i també de "rei de Jerusalem", quedant la història del títol lligada al Regne angeví de Nàpols, ja que el seu fundador, Carles d'Anjou, havia comprat el 1277 els drets al tron de Jerusalem a Maria d'Antioquia. A partir d'aleshores, aquesta reclamació al Regne de Jerusalem va ser tractada com part de la corona de Nàpols, que va canviar de mans per testament o per conquesta més que per herència directa, disputant-se el títol de rei de Jerusalem entre els que pretenien tenir dret al regne de Nàpols. A Carles I d'Anjou el succeeix el seu fill Carles II de Nàpols, que es casà amb Maria, filla d'Esteve V d'Hongria, i els seus descendents, dividits en dues branques, porten els títols de Nàpols, Jerusalem i Hongria fins que el 1385, les branques s'ajunten en la figura de Carles III de Nàpols.

Per dret de conquesta - Jerusalem -> Alfons el Magnànim

La seva filla, Joana II de Nàpols, cedeix els seus drets a Alfons el Magnànim que tot i això ha de fer la guerra contre els Anjou, guerra que guanya el 1435 i esdevé rei de Nàpols "per dret de conquesta". El succeeix el seu fill bastard Ferrante (Ferran I) i després Alfons II i Ferran II de Nàpols.

Ferran I, per ser coronat rei de Nàpols Calixt III (Alfons de Borja), al morir el succeeix Pius II que acaba legitimant Ferrante com Ferran I,.

Alfons II després de ser investit pel Papa Pius II abdica a favor del seu fill Ferran II de Nàpols. Però l'any 1495 després tractat de Barcelona de 1493 Carles VIII de França comença la invasió de Lombardia i Nàpols amb Charles d'Amboise al commandament de totes les forces. Curiosament Lleonard morirà al Clos Lucée al Castell d'Amboise

Ferran II de Nàpols. Amb l'invasió per les tropes franceses de Carles VIII. La ciutat de Nàpols va ser assetjada i Ferran II es va veure obligat a fugir a Ischia, on va organitzar una lliga catalana contra el rei francès. A la sortida d'aquest de la capital napolitana (1496), Ferran II el va vèncer amb l'ajuda de les tropes catalanes sota el comandament del Gran Capità, i al morir Ferran II, el tron napolità, ja va poder passar a Ferran el Catòlic.

Per dret hereditari - Jerusalem -> pel nostre Bon Rei René (casa de Lorraine)

Amb el Magnànim, queda la Corona de Jerusalem vinculada a la branca trastàmara, tot i que els Anjou segueixen reclamant els seus drets, d'aquí l'escut del nostre Bon Rei René

Per dret de conquesta - Jerusalem -> Ferran el Catòlic

Ferran el Catòlic al tractat de Barcelona de 1493 per tal de recuperar el Rosselló i la Cerdanya cedits com a penyora a canvi de l'ajuda francesa a Joan II durant la Guerra civil catalana, pacta secretament amb Lluís IX mirar cap un altre costat i deixar-li envair Itàlia, és una maniobra "Maquieavèlica" perquè així, per a recuperar-la, haurà de lluitar contra els francesos i no contra els seus cosins. Finalment la dominació dels francesos acaba amb la seva derrota a Cerinyola el 1502. Llavors la Corona de Nàpols (i amb ella la de Jerusalem) queda vinculada "per dret de conquesta" a Ferran el Catòlic i a la Corona d'Aragó, no pas a la de Castella.

Físicament tot Orient Mitjà va romandre sota control otomà des del 1517 fins a la Partició de l'Imperi Otomà el 1918.

PER VEURE LA NADALA CLICA SOBRE EN MANEL